

Consiliul
Uniunii Europene

Bruxelles, 19 martie 2015
(OR. en)

7373/15

**Dosar interinstituțional:
2015/0065 (CNS)**

FISC 24

PROPUNERE

Sursă:	Secretarul General al Comisiei Europene semnat de către dl Jordi AYET PUIGARNAU, director
Data primirii:	19 martie 2015
Destinatar:	DI Uwe CORSEPIUS, Secretarul General al Consiliului Uniunii Europene
Nr. doc. Csie:	COM(2015) 129 final
Subiect:	Propunere de DIRECTIVĂ A CONSILIULUI de abrogare a Directivei 2003/48/CEE a Consiliului

---

În anexă, se pune la dispoziția delegațiilor documentul COM(2015) 129 final.

Anexă: COM(2015) 129 final

Bruxelles, 18.3.2015
COM(2015) 129 final

2015/0065 (CNS)

Propunere de

DIRECTIVĂ A CONSILIULUI

de abrogare a Directivei 2003/48/CEE a Consiliului

EXPUNERE DE MOTIVE

1. CONTEXTUL PROPUNERII

În 2003, Consiliul a adoptat o directivă privind impozitarea veniturilor din economii sub forma plăților de dobânzi (denumită în continuare Directiva privind impozitarea economiilor). Respectiva directivă a avut două scopuri principale: să evite denaturările circulației capitalurilor și să permită impozitarea efectivă a plăților de dobânzi efectuate de agenții plătitori stabiliți într-un stat membru în beneficiul unor persoane fizice rezidente într-un alt stat membru. Directiva privind impozitarea economiilor facilitează impozitarea acestui tip de plată a dobânzii în conformitate cu legislația statului membru de rezidență al persoanei fizice care primește venitul din economii, solicitând să se realizeze un schimb automat de informații cu privire la plățile de dobânzi efectuate în beneficiul respectivei persoane fizice. Dispozițiile directivei au devenit aplicabile la 1 iulie 2005 și au fost extinse la Bulgaria și România ca urmare a aderării acestor țări la 1 ianuarie 2007 și la Croația ca urmare a aderării sale la 1 iulie 2013.

Directiva a fost rezultatul concluziilor Președinției Consiliului European din 19-20 iunie 2000, ocazie cu care statele membre au convenit că, pentru aplicarea principiului potrivit căruia toți cetățenii ar trebui să plătească impozitul datorat pentru totalitatea veniturilor din economii, schimbul de informații „pe scară cât mai largă” trebuie să fie obiectivul final al UE, în concordanță cu evoluțiile de pe plan internațional.

Directiva, așa cum a fost adoptată în 2003, a vizat veniturile din economii ale persoanelor fizice, care rezultă din creanțe (fie venitul clasic din dobânzi, fie câștigurile de capital generate de titluri de creanță) primite direct, prin intermediul unor fonduri de investiții sau prin intermediul unei alte entități intermediare neimpozitate. Directiva a introdus dispoziții referitoare la schimbul automat de informații cu privire la veniturile din economii plătite de agenții plătitori stabiliți într-un stat membru în beneficiul unor persoane fizice rezidente într-un alt stat membru. Toate statele membre, cu excepția Belgiei, Luxemburgului și Austriei, au introdus imediat sisteme de raportare automată a informațiilor. Belgiei, Luxemburgului și Austriei li s-a permis ca, pe o perioadă tranzitorie, să perceapă un impozit reținut la sursă în loc să furnizeze informațiile, la o rată de 15 % pentru primii trei ani de la intrarea în vigoare a directivei (până la 30 iunie 2008), la o rată de 20 % pentru următorii trei ani (până la 30 iunie 2011) și la o rată de 35 % în anii următori. Normele au prevăzut ca 75 % din veniturile obținute din acest impozit reținut la sursă să se transfere către statul membru de rezidență al investitorului. Belgia a decis să înceteze, de la 1 ianuarie 2010, aplicarea cu titlu tranzitoriu a impozitului reținut la sursă și să facă schimb de informații în același mod ca și celelalte state membre. Luxemburgul a început să procedeze la fel de la 1 ianuarie 2015.

De la 1 iulie 2005, au început să se aplice măsuri echivalente celor din Directiva privind impozitarea economiilor în cinci țări europene din afara UE, printre care și Elveția, în ceea ce privește veniturile din economii plătite, în țările respective, persoanelor fizice rezidente în UE. Măsuri identice cu cele prevăzute de directivă au fost aplicate, de la aceeași dată, în zece teritorii dependente sau asociate ale statelor membre ale UE (douăsprezece în urma dizolvării Antilelor Neerlandeze) prin punerea în aplicare a acordurilor bilaterale pe care fiecare dintre aceste jurisdicții le-au semnat cu fiecare dintre statele membre. În urma schimbării statutului Saint-Barthélemy, Franța s-a angajat ca Saint-Barthélemy să aplice atât dispozițiile actuale, cât și cele viitoare ale Directivei privind impozitarea economiilor și ale Directivei privind cooperarea administrativă.

În urma primei revizuirii a Directivei privind impozitarea economiilor, Comisia a propus o serie de modificări în noiembrie 2008, în vederea eliminării lacunelor existente și a prevenirii mai eficiente a evaziunii fiscale. Modificările propuse au urmărit să îmbunătățească directiva prin consolidarea măsurilor menite să asigure că plățile de dobânzi sunt supuse impozitării. Prin urmare, s-a lărgit domeniul de aplicare al dispozițiilor referitoare la structurile intermediare. Totodată, propunerea a extins domeniul de aplicare al directivei la veniturile provenite din instrumente echivalente cu titlurile de creanță, și anume produse financiare inovatoare și anumite produse de asigurări de viață. Modificările au fost adoptate de Consiliu în cadrul Directivei 2014/48/UE din 24 martie 2014¹ (de modificare a Directivei privind impozitarea economiilor). Articolul 2 din directiva menționată prevede că statele membre trebuie să adopte și să publice actele cu putere de lege și actele administrative necesare pentru a se conforma directivei până la 1 ianuarie 2016. Statele membre vor fi obligate să aplice aceste dispoziții începând cu 1 ianuarie 2017.

Consiliul European din 21 martie 2014 a solicitat Consiliului să adopte formal directiva de modificare sus-menționată și, totodată, a concluzionat că standardul global elaborat în acel moment de către Organizația pentru Cooperare și Dezvoltare Economică (OCDE) va constitui metoda folosită pentru schimbul automat de informații pe care UE îl va aplica pe teritoriul său. În acest scop, Consiliul European a invitat Consiliul să se asigure că legislația UE este aliniată în întregime la noul standard global odată cu adoptarea ulterioară, până la sfârșitul anului 2014, a unui text modificat pentru Directiva privind cooperarea administrativă.

La 12 iunie 2013, Comisia propusese, în fapt, o serie de modificări ale Directivei 2011/16/UE privind cooperarea administrativă în domeniul fiscal. Scopul principal al propunerii de modificare a fost acela de a oferi statelor membre un temei juridic corespunzător la nivelul UE pentru implementarea standardului global pentru schimbul automat de informații (denumit în continuare „standardul global”) elaborat de OCDE. Domeniul de aplicare al propunerii de modificare a directivei este extrem de larg, întrucât acesta acoperă toate tipurile de produse financiare (cu anumite excepții) deținute, direct sau indirect, de persoanele fizice sau de entitățile „care nu sunt publice”. Respectiva directivă de modificare a fost adoptată la 9 decembrie 2014 – Directiva 2014/107/UE a Consiliului² (denumită în continuare „Directiva de modificare privind cooperarea administrativă”). Articolul 2 din directiva menționată prevede că statele membre trebuie să adopte și să publice actele cu putere de lege și actele administrative necesare pentru a se conforma directivei până la 31 decembrie 2015. Statele membre sunt obligate să aplice dispozițiile în cauză începând cu 1 ianuarie 2016 și, până în luna septembrie 2017, să înceapă schimbul de informații. Austria a primit o derogare în temeiul articolului 2 alineatul (2), pe motiv de diferențe structurale, această țară putând să înceapă aplicarea directivei cu cel mult un an mai târziu decât celelalte state membre. La momentul adoptării directivei, Austria a anunțat că nu va face uz deplin de derogare și că, până în septembrie 2017, va începe să schimbe informații cu privire la un număr limitat de conturi (numai noile conturi deschise în perioada 1 octombrie 2016-31 decembrie 2016), utilizând derogarea pentru alte conturi.

Ultimul paragraf al noului alineat (3a) al articolului 8, introdus prin Directiva de modificare privind cooperarea administrativă, prevede în mod clar că dispozițiile cuprinse în respectivul alineat [și anume alineatul (3a)] vor avea întâietate față de Directiva revizuită privind

¹ DIRECTIVA 2014/48/UE A CONSILIULUI din 24 martie 2014 de modificare a Directivei 2003/48/CE privind impozitarea veniturilor din economii sub forma plăților de dobânzi (JO L 111, 15.4.2014, p. 50).

² DIRECTIVA 2014/107/UE A CONSILIULUI din 9 decembrie 2014 de modificare a Directivei 2011/16/UE în ceea ce privește schimbul automat obligatoriu de informații în domeniul fiscal (JO L 359, 16.12.2014, p. 1).

impozitarea economiilor. Dat fiind că există o suprapunere semnificativă între cele două directive, nu ar mai rămâne decât câteva cazuri în care Directiva revizuită privind impozitarea economiilor s-ar mai aplica.

Acest număr mic de cazuri este, în principal, rezultatul a trei motive. În primul rând, Directiva de modificare privind cooperarea administrativă stabilește obligații de raportare pentru instituțiile financiare care constituie entități conform definițiilor cuprinse în respectiva directivă. Prin urmare, spre deosebire de Directiva privind impozitarea economiilor, aceasta nu stabilește obligații de raportare pentru persoanele fizice (de exemplu pentru brokeri) care pot plăti venituri financiare. În al doilea rând, există un număr de scutiri în Directiva de modificare privind cooperarea administrativă, care sunt legate de anumite fonduri de pensii, emitenți de cărți de credit, conturi reglementate care beneficiază de un tratament fiscal favorabil, precum și instituții financiare și produse similare care prezintă un risc scăzut de evaziune fiscală. În al treilea rând, abordarea „agentul plătitor în momentul încasării” de la articolul 4 alineatul (2) din Directiva privind impozitarea economiilor vizează și dobânzile plătite de o jurisdicție neparticipantă prin intermediul unui agent plătitor al statului membru în momentul încasării. În plus, abordarea prin transparență (de tip *look-through*) în temeiul articolului 2 alineatul (3) și abordarea consolidată a „agentului plătitor în momentul încasării” în temeiul articolului 4 alineatul (2) din Directiva revizuită privind impozitarea economiilor vizează și veniturile plătite prin intermediul ENFS (entități care nu sunt instituții financiare) „active”, atât timp cât acestea sunt scutite de impozit. Aceste cazuri reziduale există ca urmare a unor diferențe minore între abordările adoptate de Directiva privind impozitarea economiilor și de Directiva privind cooperarea administrativă, dar și ca urmare a scutirilor specifice incluse în cele două directive. Efectul includerii sau neinclusiei acestor cazuri reziduale în legislația UE aflată în discuție este marginal în contextul domeniului general de aplicare al Directivei de modificare privind cooperarea administrativă. Aplicarea la nivel internațional a standardului global și supravegherea atentă a implementării sale de către Forumul mondial privind transparența și schimbul de informații vor reduce la minimum riscurile asociate acestor cazuri reziduale.

Prin urmare, beneficiile obținute de pe urma menținerii în funcțiune în paralel a celor două instrumente juridice ar fi minime. Deși excepția menționată anterior și prevăzută de articolul 8 alineatul (3a), nou introdus prin Directiva de modificare privind cooperarea administrativă, ar fi putut servi pentru a evita raportarea în temeiul Directivei privind impozitarea economiilor în cele mai multe cazuri, coexistența a două instrumente juridice cu un domeniu de aplicare în mare parte similar nu respectă principiile unei mai bune legiferări și nici nu este în interesul clarității și al securității juridice. În plus, menținerea în funcțiune, în paralel, a celor două sisteme juridice ar însemna să dispunem de două seturi similare, dar nealiniat complet, de norme de precauție privind clientela, de proceduri și de sisteme de raportare, atât în ceea ce privește instituțiile financiare care raportează către autoritățile competente, cât și în ceea ce privește autoritățile competente care fac schimb de informații între ele. Costul acestei mențineri ar fi considerabil mai mare decât beneficiile acoperirii suplimentare oferite de Directiva privind impozitarea economiilor.

Pentru a se asigura existența unui singur standard aplicabil pentru schimbul automat de informații în cadrul UE, dar și pentru a se evita situațiile în care se aplică în paralel două standarde, Directiva privind impozitarea economiilor ar trebui abrogată.

În vederea evitării eventualelor goluri în materie de raportare, abrogarea Directivei privind impozitarea economiilor trebuie să fie bine coordonată cu calendarul aplicării Directivei de

modificare privind cooperarea administrativă, ținându-se seama în special de termenul de aplicare extins acordat Austriei.

Dat fiind că obiectivul prezentei propuneri de directivă, și anume abrogarea Directivei privind impozitarea economiilor cu excepțiile temporare necesare pentru a proteja drepturile dobândite și pentru a ține seama de derogarea acordată Austriei în temeiul Directivei de modificare privind cooperarea administrativă, nu poate fi realizat în mod satisfăcător de către statele membre și, prin urmare, poate fi realizat mai bine la nivelul Uniunii având în vedere uniformitatea și eficacitatea necesare, Uniunea poate adopta măsuri, în conformitate cu principiul subsidiarității prevăzut la articolul 5 din Tratatul privind Uniunea Europeană. În conformitate cu principiul proporționalității prevăzut la același articol, prezenta propunere de directivă nu depășește ceea ce este necesar pentru atingerea obiectivului menționat.

2. REZULTATELE CONSULTĂRILOR CU PĂRȚILE INTERESATE ȘI ALE EVALUĂRII IMPACTULUI

Concluziile Consiliului European din 21 martie 2014 și declarația Consiliului Afaceri Economice și Financiare din 9 decembrie 2014 arată preferința clară a statelor membre de a avea un singur standard pentru schimbul automat de informații privind veniturile financiare. Acest standard a fost implementat în întregime prin Directiva de modificare privind cooperarea administrativă.

În cadrul reuniunilor grupului de experți al Comisiei privind impozitarea veniturilor din economii, s-a subliniat importanța de a avea un sistem prin care informațiile sunt transmise automat în scopul impozitării directe. Experții au explicat că părțile pe care le reprezintă — instituțiile financiare ale UE și intermediari — doresc să se evite existența a două sisteme de raportare în paralel. Grupul de experți a raportat, de asemenea, că în acest sector se introduceau deja noi sisteme informatice sau se adaptau cele existente pentru a se pregăti terenul pentru raportarea în conformitate cu Legea conformității fiscale a conturilor străine (FATCA) din SUA și a subliniat necesitatea ca viitoarea legislație a UE referitoare la schimbul automat de informații privind conturile financiare să fie aliniată la standardul global al OCDE privind schimbul automat de informații (el însuși bazat pe principiile de precauție privind clientela dezvoltate în cadrul FATCA), în scopul de a reduce sarcinile administrative și de conformare.

După cum s-a subliniat mai sus, abrogarea Directivei privind impozitarea economiilor va avea un efect cel mult foarte marginal asupra eficacității schimbului automat de informații care rezultă din Directiva de modificare privind cooperarea administrativă și, în esență, constituie o măsură în scopul unei mai bune legiferări. În consecință, nu s-a realizat nicio evaluare a impactului.

3. ELEMENTELE JURIDICE ALE PROPUNERII

Articolul 1 prevede abrogarea directivei. El coordonează abrogarea cu aplicarea, de către statele membre, a Directivei de modificare privind cooperarea administrativă.

Articolul 1 alineatul (1) litera (a) și articolul 1 alineatul (1) litera (b) cuprind obligațiile de bază în ceea ce privește raportarea și schimbul de informații prevăzute la articolul 4 alineatul (2), respectiv la articolul 8 și la articolul 9 din Directiva privind impozitarea economiilor.

Articolul 1 alineatul (1) litera (a) prevede că operatorii economici și statele membre în care aceștia sunt stabiliți trebuie să raporteze și să facă schimb de informații colectate în 2015. Aceste informații se referă la agenții plătitori în momentul încasării, în temeiul articolului 4 alineatul (2) din Directiva privind impozitarea economiilor, stabiliți în alte state membre și trebuie raportate în același termen ca cel prevăzut la articolul 9, și anume „în termen de șase luni de la încheierea exercițiului fiscal”. Termenul respectiv este 30 iunie 2016 pentru majoritatea statelor membre, dar, în cazul Regatului Unit, termenul este 5 octombrie 2016. Durata de aplicare este, prin urmare, stabilită pentru a cuprinde și termenul pentru Regatul Unit. Această durată este lăsată deschisă pentru orice acțiune subsecventă și orice corecție care ar putea apărea după această dată.

Articolul 1 alineatul (1) litera (b) prevede că operatorii economici și agenții plătitori și statele membre în care aceștia sunt stabiliți trebuie să raporteze și să facă schimb de informații colectate în 2015, după cum se prevede la articolul 9, „în termen de șase luni de la încheierea exercițiului fiscal”, și anume până la 30 iunie 2016 pentru majoritatea statelor membre, dar până la 5 octombrie 2016 în cazul Regatului Unit. Durata de aplicare este, prin urmare, stabilită până la 5 octombrie 2016 pentru a cuprinde și termenul pentru Regatul Unit. Această durată este lăsată deschisă pentru eventualele informații suplimentare sau corecții necesare după respectiva dată.

Articolul 1 alineatul (2) cuprinde dispoziții specifice care trebuie puse în aplicare de Austria.

Austria va aplica Directiva de modificare privind cooperarea administrativă cu o întârziere, care, în majoritatea cazurilor, va fi de un an. Cu toate acestea, la adoptarea directivei la 9 decembrie 2014, Austria s-a angajat să facă schimb de informații încă din 2017, chiar dacă numai cu privire la un număr limitat de conturi (numai noile conturi deschise în perioada 1 octombrie 2016-31 decembrie 2016), făcând uz de derogare în celelalte cazuri. Prin urmare, Austria va trebui să aplice Directiva privind impozitarea economiilor timp de încă un an, cu excepția unui număr limitat de conturi care vor fi raportate în 2017 în temeiul Directivei privind cooperarea administrativă. Spre deosebire de Luxemburg, Austria nu a indicat că va aplica schimbul automat de informații în temeiul Directivei privind impozitarea economiilor înainte de sfârșitul perioadei de tranziție indicat la articolul 10 din directiva respectivă. Totodată, nu se estimează că vor fi îndeplinite condițiile de încheiere a respectivei perioade de tranziție până la data aplicării de către Austria a Directivei de modificare privind cooperarea administrativă. Prin urmare, în sensul articolului 1 alineatul (2), se presupune că Austria va continua să aplice, în cursul exercițiului 2016, reținerea la sursă cu titlu tranzitoriu în temeiul Directivei privind impozitarea economiilor, cu excepția numărului limitat de conturi care vor fi raportate de Austria în 2017 în temeiul Directivei de modificare privind cooperarea administrativă.

În consecință, la articolul 1 alineatul (2) litera (a) se face trimitere la obligațiile Austriei și la obligațiile care le revin în consecință agenților plătitori stabiliți pe teritoriul acestei țări, de a transfera impozitul reținut la sursă pentru plățile de dobânzi perceput în 2016 în conformitate cu articolul 12 din Directiva privind impozitarea economiilor.

Austria va trebui, de asemenea, să își îndeplinească obligațiile în ceea ce privește raportarea de către operatorii săi economici în temeiul articolului 4 alineatul (2) ultimul paragraf din Directiva privind impozitarea economiilor, în cazurile în care entitatea, menționată la articolul 11 alineatul (5) din aceeași directivă, care primește plata unei dobânzi de la operatorii economici respectivi și-a dat în mod oficial acordul pentru comunicarea numelui și adresei sale, precum și a valorii totale a dobânzilor care îi sunt plătite sau atribuite în

conformitate cu articolul 4 alineatul (2) ultimul paragraf din directiva respectivă. Dispoziția relevantă în acest sens se regăsește la articolul 1 alineatul (2) litera (b) din prezenta propunere.

În plus, dacă Austria prevede procedura de la articolul 13 alineatul (1) litera (a) din Directiva privind impozitarea economiilor, vor trebui respectate de asemenea obligațiile Austriei și obligațiile care le revin în consecință agenților plătitori stabiliți pe teritoriul său de a raporta în temeiul capitolului II din Directiva privind impozitarea economiilor. Dispoziția relevantă în acest sens se regăsește la articolul 1 alineatul (2) litera (c) din prezenta propunere.

Toate obligațiile prevăzute la articolul 1 alineatul (2) trebuie îndeplinite în termen de șase luni de la încheierea exercițiului fiscal în Austria, și anume 30 iunie 2017.

Pentru numărul limitat de conturi care vor fi supuse unor măsuri de precauție privind clientela începând de la 1 octombrie 2016 și care vor fi raportate în 2017 în temeiul Directivei privind cooperarea administrativă, astfel cum a fost modificată prin directiva de modificare aferentă, la articolul 1 alineatul (3) s-a adăugat o excepție de la extinderea domeniului de aplicare al Directivei privind impozitarea economiilor.

Cele 27 state membre care vor aplica Directiva de modificare privind cooperarea administrativă de la 1 ianuarie 2016 vor avea în continuare obligația de a acorda beneficiarilor efectivi care le sunt rezidenți certificatul prevăzut la articolul 13 alineatul (2) din Directiva privind impozitarea economiilor. Dat fiind că ultima dată la care respectivul certificat va fi aplicabil este ultima dată la care Austria va aplica reținerea la sursă în temeiul Directivei privind impozitarea economiilor, data în cauză este stabilită la articolul 1 alineatul (1) litera (c) din prezenta propunere ca fiind 31 decembrie 2016. Având în vedere că Luxemburgul aplică Directiva privind impozitarea economiilor fără a percepe un impozit cu reținere la sursă începând cu 1 ianuarie 2015, Austria este singurul stat membru care va aplica reținerea la sursă în temeiul directivei respective în anii 2015 și 2016.

Aplicabilitatea normelor pentru eliminarea oricărui caz de dublă impozitare care ar putea apărea în urma aplicării reținerii la sursă percepute cu titlu tranzitoriu în temeiul Directivei privind impozitarea economiilor va trebui de asemenea prelungită după data de aplicare a Directivei de modificare privind cooperarea administrativă. Sub rezerva normelor de drept intern ale statului membru care urmează să acorde un credit sau o rambursare în conformitate cu articolul 14 din Directiva privind impozitarea economiilor, ar putea fi necesar ca aplicarea respectivei dispoziții să se prelungească destul de mult după ultima dată la care se va percepe reținerea la sursă, adică 31 decembrie 2016 pentru impozitul reținut la sursă perceput în Austria [a se vedea articolul 1 alineatul (1) litera (d) din prezenta propunere]. Aceasta constituie o măsură tranzitorie care protejează drepturile dobândite de beneficiarii efectivi în temeiul articolului 14 din Directiva privind impozitarea economiilor în ceea ce privește statul membru de rezidență.

Articolul 2 prevede că directiva va intra în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Articolul 3 prevede că directiva se adresează statelor membre.

4. IMPLICAȚIILE BUGETARE

Prezenta propunere nu are implicații bugetare.

Propunere de

DIRECTIVĂ A CONSILIULUI

de abrogare a Directivei 2003/48/CEE a Consiliului

CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 115,

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

după transmiterea proiectului de act legislativ către parlamentele naționale,

având în vedere avizul Parlamentului European,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European,

hotărând în conformitate cu o procedură legislativă specială,

întrucât:

- (1) Pornind de la consensul la care s-a ajuns în cadrul Consiliului European din 20 iunie 2000 cu privire la faptul că ar trebui să se facă un schimb de informații relevante în scopuri fiscale pe scară cât mai largă, Directiva 2003/48/CE a Consiliului³ se aplică în statele membre de la 1 iulie 2005, cu scopul de a permite ca veniturile din economii sub forma plăților de dobânzi efectuate într-un stat membru în favoarea unor beneficiari efectivi care sunt persoane fizice rezidente în alt stat membru să fie impozitate efectiv în conformitate cu dispozițiile legislative din cel de-al doilea stat membru, eliminându-se astfel posibilitatea apariției unor denaturări ale circulației capitalurilor între statele membre care să fie incompatibile cu piața internă.
- (2) Dimensiunea mondială a provocărilor reprezentate de fraudă fiscală și de evaziunea fiscală la nivel transfrontalier constituie un motiv de îngrijorare major atât la nivel mondial, cât și în cadrul Uniunii. Veniturile neraportate și neimpozitate reduc considerabil veniturile fiscale naționale. Consiliul European din 22 mai 2013 a salutat eforturile de elaborare a unui standard global depuse în prezent în cadrul G8, G20 și al Organizației pentru Cooperare și Dezvoltare Economică (OCDE).
- (3) Directiva 2011/16/UE⁴ prevede schimbul automat obligatoriu al anumitor informații între statele membre și o extindere treptată a sferei de aplicare a acestuia la noi

---

³ Directiva 2003/48/CE a Consiliului din 3 iunie 2003 privind impozitarea veniturilor din economii sub forma plăților de dobânzi (JO L 157, 26.6.2003, p. 38).

⁴ Directiva 2011/16/UE a Consiliului din 15 februarie 2011 privind cooperarea administrativă în domeniul fiscal și de abrogare a Directivei 77/799/CEE (JO L 64, 11.3.2011, p. 1).

categorii de venituri și de capital, în scopul combaterii fraudei fiscale și a evaziunii fiscale la nivel transfrontalier.

- (4) La 9 decembrie 2014, Consiliul a adoptat Directiva 2014/107/UE⁵ de modificare a Directivei 2011/16/UE, prin care s-a extins schimbul automat de informații la o gamă largă de venituri în conformitate cu standardul global lansat de Consiliul OCDE în iulie 2014 și prin care s-a asigurat o abordare uniformă, consecventă și cuprinzătoare, la nivelul întregii Uniuni, a schimbului automat de informații privind conturile financiare în cadrul pieței interne.
- (5) Directiva 2014/107/UE are, în general, un domeniu de aplicare mai larg decât Directiva 2003/48/CE și prevede că, în cazurile în care domeniile lor de aplicare se suprapun, Directiva 2014/107/UE prevalează. Există încă cazuri reziduale în care numai Directiva 2003/48/CE s-ar aplica în mod normal. Aceste cazuri reziduale sunt o consecință a micilor diferențe de abordare dintre cele două directive și a scutirilor specifice diferite. Atunci când, în acest număr limitat de cazuri, domeniul de aplicare al Directivei 2003/48/CE este în afara domeniului de aplicare al Directivei 2014/107/UE, dispozițiile relevante din Directiva 2003/48/CE ar continua să se aplice, ceea ce ar avea ca rezultat existența, în paralel, a două standarde de raportare în cadrul Uniunii. Beneficiile minore ale menținerii acestei duble raportări ar fi depășite de costuri.
- (6) La 21 martie 2014, Consiliul European a invitat Consiliul să se asigure că legislația relevantă a Uniunii este aliniată în întregime la noul standard global unic pentru schimbul automat de informații elaborat de OCDE. În plus, atunci când a aprobat Directiva 2014/107/UE, Consiliul a invitat Comisia să prezinte o propunere de abrogare a Directivei 2003/48/CE și să coordoneze abrogarea acestei directive cu data de aplicare stabilită la articolul 2 din Directiva 2014/107/UE, ținând seama în mod corespunzător de derogarea prevăzută la același articol pentru Austria. Prin urmare, Directiva 2003/48/CE ar trebui să se aplice în continuare în cazul Austriei pe o perioadă suplimentară de un an. Având în vedere poziția adoptată de Consiliu, ar fi necesară abrogarea Directivei 2003/48/CE pentru a se evita existența unor obligații de raportare duble și pentru ca administrațiile fiscale și operatorii economici, deopotrivă, să facă economii de costuri.
- (7) Conform articolului 2 din Directiva 2014/48/UE⁶ de modificare a Directivei 2003/48/CE, statele membre ar trebui să adopte și să publice, până la 1 ianuarie 2016, actele cu putere de lege și actele administrative necesare pentru a se conforma respectivei directive. Statele membre ar trebui să aplice aceste dispoziții începând cu 1 ianuarie 2017. Odată cu abrogarea Directivei 2003/48/CE, nu ar mai fi necesară transpunerea Directivei 2014/48/UE.
- (8) Pentru a se garanta continuitatea absolută a raportării automate de informații privind conturile financiare, abrogarea Directivei 2003/48/CE ar trebui să intre în vigoare la data de aplicare stabilită la articolul 2 din Directiva 2014/107/UE.

---

⁵ Directiva 2014/107/UE a Consiliului din 9 decembrie 2014 de modificare a Directivei 2011/16/UE în ceea ce privește schimbul automat obligatoriu de informații în domeniul fiscal (JO L 359, 16.12.2014, p. 1).

⁶ Directiva 2014/48/UE a Consiliului din 24 martie 2014 de modificare a Directivei 2003/48/CE privind impozitarea veniturilor din economii sub forma plăților de dobânzi (JO L 111, 15.4.2014, p. 50).

- (9) În pofida abrogării Directivei 2003/48/CE, informațiile colectate de agenții plătitori, de operatorii economici și de statele membre până la data abrogării ar trebui prelucrate și transferate așa cum s-a prevăzut inițial, iar obligațiile apărute înainte de data respectivă ar trebui îndeplinite.
- (10) În ceea ce privește impozitul reținut la sursă în perioada de tranziție menționată la articolul 10 din Directiva 2003/48/CE, statele membre ar trebui, în scopul de a proteja drepturile dobândite de beneficiarii efectivi, să continue să acorde credite sau rambursări, așa cum s-a prevăzut inițial, și ar trebui să elibereze, la cerere, certificate ce ar permite beneficiarilor efectivi să se asigure că nu se percepe reținerea la sursă.
- (11) Ar trebui să se țină seama de faptul că, din cauza diferențelor structurale, Austriei i s-a acordat o derogare în temeiul articolului 2 alineatul (2) din Directiva 2014/107/UE de a aplica dispozițiile acesteia cu o întârziere de maximum un an. La momentul adoptării directivei respective, Austria a anunțat că nu va face uz deplin de derogare. În schimb, până în septembrie 2017, Austria va începe să schimbe informații, chiar dacă numai cu privire la un număr limitat de conturi, făcând uz de derogare în celelalte cazuri. Prin urmare, ar trebui prevăzute dispoziții specifice pentru a se asigura că Austria și agenții de plată și operatorii economici stabiliți în această țară vor continua să aplice dispozițiile Directivei 2003/48/CE pe parcursul perioadei de derogare, cu excepția conturilor care au făcut obiectul Directivei 2014/107/UE de modificare a Directivei 2011/16/UE.
- (12) Prezenta directivă respectă drepturile fundamentale și ține seama de principiile recunoscute în special de Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, inclusiv de dreptul la protecția datelor cu caracter personal, iar aceste drepturi nu pot fi diminuate sau eliminate prin nicio dispoziție inclusă în prezenta directivă.
- (13) Dat fiind că obiectivul prezentei directive, și anume abrogarea Directivei 2003/48/CE cu excepțiile temporare necesare pentru a proteja drepturile dobândite și pentru a ține seama de derogarea acordată Austriei în temeiul Directivei 2014/107/UE, nu poate fi realizat în mod satisfăcător de către statele membre și, prin urmare, poate fi realizat mai bine la nivelul Uniunii având în vedere uniformitatea și eficacitatea necesare, Uniunea poate adopta măsuri, în conformitate cu principiul subsidiarității prevăzut la articolul 5 din Tratatul privind Uniunea Europeană. În conformitate cu principiul proporționalității prevăzut la același articol, prezenta directivă nu depășește ceea ce este necesar pentru atingerea obiectivului menționat.
- (14) Prin urmare, este necesară abrogarea Directivei 2003/48/CE,

ADOPTĂ PREZENTA DIRECTIVĂ:

Articolul 1

- (1) Directiva 2003/48/CE se abrogă începând cu 1 ianuarie 2016.

Cu toate acestea, continuă să se aplice următoarele obligații în temeiul Directivei 2003/48/CE, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2006/98/CE⁷:

⁷ Directiva 2006/98/CE a Consiliului din 20 noiembrie 2006 de adaptare a anumitor directive în domeniul fiscalității, ca urmare a aderării Bulgariei și României (JO L 363, 20.12.2006, p. 129).

(a) obligațiile statelor membre și ale operatorilor economici stabiliți în acestea, prevăzute la articolul 4 alineatul (2) al doilea paragraf din Directiva 2003/48/CE, continuă să se aplice până la 5 octombrie 2016 sau până la data la care obligațiile respective au fost îndeplinite;

(b) obligațiile agenților plătitori prevăzute la articolul 8 și ale statelor membre ale agenților plătitori prevăzute la articolul 9 continuă să se aplice până la 5 octombrie 2016 sau până la data la care obligațiile respective au fost îndeplinite;

(c) obligațiile statelor membre în care beneficiarii efectivi își au rezidența în scopuri fiscale, prevăzute la articolul 13 alineatul (2), continuă să se aplice până la 31 decembrie 2016;

(d) obligațiile statelor membre în care beneficiarii efectivi își au rezidența în scopuri fiscale, prevăzute la articolul 14, în ceea ce privește impozitele reținute la sursă percepute în cursul exercițiului 2016 și în exercițiile precedente continuă să se aplice până la data la care obligațiile respective au fost îndeplinite.

(2) În pofida alineatului (1) al prezentului articol, Directiva 2003/48/CE, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2006/98/CE, continuă să se aplice în toate elementele sale în ceea ce privește Austria până la 31 decembrie 2016, cu excepția:

(a) obligațiilor Austriei și a obligațiilor care le revin în consecință agenților plătitori și operatorilor economici stabiliți în această țară, prevăzute la articolul 12, care continuă să se aplice până la 30 iunie 2017 sau până la data la care obligațiile respective au fost îndeplinite;

(b) obligațiilor statelor membre și ale operatorilor economici stabiliți în acestea, prevăzute la articolul 4 alineatul (2) al doilea paragraf, care continuă să se aplice până la 30 iunie 2017 sau până la data la care obligațiile respective au fost îndeplinite;

(c) oricărei obligații a Austriei și a obligațiilor ce le revin în consecință agenților plătitori stabiliți în această țară, care decurg direct sau indirect din procedurile menționate la articolul 13 și care continuă să se aplice până la 30 iunie 2017 sau până la data la care obligațiile respective au fost îndeplinite.

(3) În pofida alineatului (2) al prezentului articol, Directiva 2003/48/CE, astfel cum a fost modificată prin Directiva 2006/98/CE, nu se aplică după 1 octombrie 2016 în cazul plăților de dobânzi legate de conturile pentru care au fost îndeplinite obligațiile de raportare și de precauție incluse în anexele I și II la Directiva 2011/16/UE și pentru care Austria a comunicat prin schimb automat informațiile menționate la articolul 8 alineatul (3a) din Directiva 2011/16/UE în termenul limită prevăzut la articolul 8 alineatul (6) litera (b) din Directiva 2011/16/UE.

Articolul 2

Prezenta directivă intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Articolul 3

Prezenta directivă se adresează statelor membre.

Adoptată la Bruxelles,

*Pentru Consiliu
Președintele*